

DECIZIA nr.408
din 21 septembrie 2022

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru
modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea
personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-
bugetare**

Publicată în Monitorul Oficial nr.1202 din 14.12.2022

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Benke Károly	- prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate privind Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare (PI-x nr.21/2022), obiecție formulată de un număr de 52 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4795 din 9 iunie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1455A/2022.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se susține că legea criticată a fost adoptată în lipsa fișei financiare, iar expunerea de motive nu conține nicio mențiune referitoare la impactul financiar al acesteia. Nici inițiatorii, nici Camerele Parlamentului nu au solicitat Guvernului întocmirea fișei financiare, singura solicitare adresată acestuia fiind de a transmite punctul său de vedere privind susținerea sau respingerea propunerii legislative. În sensul necesității stabilirii sursei de finanțare pentru cheltuielile angajate și al solicitării fișei financiare sunt invocate Avizul Consiliului Legislativ nr.41/2022, Opinia Consiliului Fiscal din 23 noiembrie 2021, precum și Decizia Curții Constituționale nr.56 din 5 februarie 2020. Totodată, sunt menționate prevederile art.30 alin.(1) lit.a) și alin.(2) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și ale art.15 alin.(1) lit.a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010.

4. Se mai susține că reglementarea criticată încalcă principiul bicameralismului, întrucât compararea celor două forme ale legii adoptate la nivelul celor două Camere relevă nu doar faptul că la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, au fost adoptate o serie de amendamente care nu au fost puse în discuția Senatului și care au condus la o configurație semnificativ diferită între cele două forme ale legii, ci chiar că au fost discutate două proiecte de lege total diferite din perspectiva conținutului. Astfel, în timp ce la Senat se discuta despre statutul funcționarului public și salarizarea unitară a acestuia, la Camera Deputaților au fost aduse amendamente care schimbă însăși esența actului normativ, iar discuția s-a axat pe introducerea unor sporuri pentru anumite categorii de angajați, eliminându-se Senatul din procesul legislativ. Soluția constituțională pentru această situație era expres precizată în Constituție, respectiv întoarcerea proiectului la Senat pentru discutarea amendamentelor aduse la Camera Deputaților, traseu constituțional care nu a fost realizat. Totodată, sunt indicate textele care au fost incluse în lege la nivelul Camerei Deputaților, prin excluderea Senatului din procesul de legiferare, și se concluzionează că amendamentele adoptate imprimă nu doar deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate, ce duc la configurații semnificativ diferite ale acestora, ci indică faptul că legea adoptată de Camera Deputaților este o cu totul altă lege decât cea adoptată de Senat.

5. Se consideră că legea criticată încalcă și art.1 alin.(3) și (5), art.75 și art.76 alin.(3) din Constituție referitor la desfășurarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor, întrucât raportul favorabil al Comisiei pentru muncă și protecție socială a fost primit la data de 30 mai 2022, iar proiectul de lege a fost înscris pe ordinea de zi și votat de către plenul Camerei Deputaților la data de 31 mai 2022.

6. Se mai susține că legea criticată contravine art.1 alin.(5) și art.76 din Constituție referitor la procedura de adoptare a legilor, întrucât, ulterior adoptării legii, prin intermediul unei note transmise de președintele de ședință la data de 7 iunie 2022, au fost operate două modificări asupra

legii adoptate în ședința Camerei Deputaților, având în vedere faptul că, în ceea ce privește raportul depus, s-a constatat, pe de o parte, că acesta nu cuprinde amendamentul de la art.II din lege în redactarea aprobată în cadrul ședinței Comisiei, iar, pe de altă parte, că acesta cuprinde o trimitere greșită. Astfel, forma adoptată de Camera Deputaților diferă față de cea trimisă la promulgare, iar prima dintre cele două intervenții asupra textului legii schimbă scopul acesteia, pentru că adaugă funcțiile de demnitate publică și asimilate acestora în categoria celor ale căror indemnizații se măresc. Se concluzionează că încălcarea art.76 din Constituție s-a produs cu privire la însăși rațiunea textului, aceea de a norma modalitatea de manifestare a autorității legislative, conducând implicit și la încălcarea prevederilor art.61 din Constituție.

7. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

8. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Cu privire la încălcarea art.61 alin.(1), coroborat cu art.75 din Constituție referitor la principiul bicameralismului, se arată că, prin raportare la forma adoptată de Senat, legea criticată conține dispoziții de modificare și completare a Legii-cadru nr.153/2017, iar intervențiile legislative realizate sub forma amendamentelor admise la Camera decizională nu reprezintă soluții normative care, sub aspectul fondului reglementării, să se îndepărteze considerabil de conceptele edictate de către Senat. Cazul de față nu reflectă o îndepărtare de la intenția inițiatorului, sancționată de Curtea Constituțională prin jurisprudența sa, ci, mai degrabă, o analiză temeinică efectuată de Camera Deputaților, în virtutea atribuțiilor sale de Cameră decizională, și a plenitudinii sale de competență. Practic, ambele Camere s-au pronunțat asupra formei inițiatorului, având în vedere că Senatul a adoptat propunerea legislativă în forma care i-a fost înaintată, potrivit art.75 alin.(2) teza a treia din Constituția României, republicată. Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a adoptat proiectul de lege cu modificări și completări, prin raportare la textele adoptate de prima Cameră sesizată. Față de cele expuse, criticile formulate nu pot fi reținute.

10. Cu privire la invocarea încălcării dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție, se arată că argumentele prezentate de autori adaugă ipoteze circumstanțiale din perspectivă interpretativă, care excedează intenției avute în vedere de Parlament prin legea adoptată. Astfel, înlocuind sintagma „Prin excepție de la prevederile alin.(1)” cu sintagma „Prin excepție de la prevederile alin.(1) și (2)” nu se schimbă sensul normei juridice, ci se întărește trimiterea la funcțiile de demnitate publică și cele asimilate acestora, lucru deja reglementat la alin.(4¹) cu privire la cele două forme de „indemnizații” acordate acestei categorii de personal plătit din fonduri publice.

11. Autorii sesizării invocă totodată o critică referitoare la îndreptarea unei erori materiale survenite în redactarea raportului comisiei sesizate în fond. În fapt, Comisia pentru muncă și protecție socială a semnalat în plenul Camerei Deputaților existența unei erori materiale cu privire la o normă de trimitere cuprinsă în textul proiectului de lege în forma adoptată de comisie. Astfel, nota de rectificare menționată corectează o eroare materială cuprinsă în raportul Comisiei pentru muncă și protecție socială, respectiv o omisiune care se corelează cu dispoziția descriptivă a alin.(4³) al art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Conform normelor de tehnică legislativă se asigură, în acest mod, punerea în acord a normei de trimitere cu reglementarea conținutului.

12. Totodată, invocarea unei eventuale neclarități nu intră în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci se circumscrie procesului de interpretare și aplicare a legii.

13. Se apreciază că actul normativ criticat respectă în ansamblul său cerințele privind claritatea, precizia și previzibilitatea normelor juridice. Textul este clar, întrucât în conținutul său nu se regăsesc pasaje obscure sau soluții normative contradictorii, este precis, fiind redactat într-un stil specific normativ dispozitiv, care prezintă norma instituită fără explicații sau justificări, prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română; conceptele și noțiunile utilizate sunt configurate în concordanță cu dreptul pozitiv, iar stabilirea soluțiilor normative este departe de a fi ambiguă, acestea fiind redate previzibil și univoc, cu respectarea prevederilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Neîncalcând niciuna dintre prevederile cadrului normativ referitor la tehnica legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispozițiile criticate sunt, deci, constituționale prin raportare la prevederile art.1 alin.(5) din Constituție.

14. Se arată că modificările aduse normelor în vigoare se circumstanțiază evoluției realităților economice și sociale din România. În acest sens, ca expresie a poziției sale preeminente în sistemul autorităților publice ale României, Parlamentul poate interveni asupra legislației în scopul asigurării ordinii juridice necesare, în exercitarea suveranității naționale rezultate din alegerile generale.

15. Cu privire la invocarea încălcării dispozițiilor art.138 alin.(5) din Constituție, se arată că, urmărind fișa actului, Senatul a solicitat în data de 5 octombrie 2021 punctul de vedere al Guvernului și informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare, în conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție și ale Legii nr.314/2003 pentru modificarea art.15 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, precum și fișa financiară, în conformitate cu prevederile art.15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010, republicată, și ale art.15 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, pentru propunerea legislativă, înregistrată la Senat cu nr.B438 din 5 octombrie 2022. Netransmiterea fișei financiare în termenul legal de către autoritatea publică căreia îi incumbă obligația de a întocmi acest document nu poate constitui un impediment în continuarea procedurii de legiferare.

16. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

17. La dosarul cauzei, Federația „Solidaritatea sanitară din România” din București a depus un înscris sub titulatura de *amicus curiae*, prin care solicită Curții Constituționale respingerea, ca neîntemeiată, a obiecției de neconstituționalitate.

18. La termenul de judecată fixat pentru data de 6 iulie 2022, Curtea a dispus amânarea începerii dezbaterilor asupra cauzei pentru data de 21 septembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

19. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare.

20. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin.(3) și (5) privind statul de drept și calitatea legii, ale art.61 privind rolul Parlamentului, ale art.75 și 76, ambele privind procedura de adoptare a legilor, și ale art.138 alin.(5) privind stabilirea sursei de finanțare a cheltuielilor bugetare.

(1.) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

21. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr.66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

22. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 52 de deputați, cât și sub aspectul obiectului controlului de constituționalitate, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

23. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de două zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art.77 alin.(3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

24. Propunerea legislativă a fost adoptată de Senat la 2 februarie 2022 [fiind adoptată tacit ca urmare a depășirii termenului prevăzut de art.75 alin.(2) din Constituție], după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 31 mai 2022. La data de 7 iunie 2022, legea adoptată a fost depusă în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 9 iunie 2022 a fost înregistrată prezenta obiecție de neconstituționalitate, iar la data de 14 iunie 2022 legea a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare.

25. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de protecție de 5 zile prevăzut de art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, astfel că urmează a se constata că aceasta este admisibilă.

26. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție

27. În jurisprudența sa, cu privire la principiul bicameralismului, Curtea a dezvoltat o veritabilă „doctrină” a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr.1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr.3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr.355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr.765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, Decizia nr.62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr.393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.581 din 16 iulie 2019, paragraful 66). Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 53).

28. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

29. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr.710 din 6 mai 2009, Decizia nr.413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, Decizia nr.1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr.62 din 7 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

30. Așadar, bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului

bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr.765 din 14 decembrie 2016, paragrafele 37 și 38, Decizia nr.377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, și Decizia nr.412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.570 din 11 iulie 2019, paragraful 57).

31. Raportat la cauza de față, Curtea constată că la nivelul Camerei decizionale au fost operate mai multe modificări față de forma adoptată de Camera de reflecție. Astfel, au fost adoptate pct.2 și 3 ale art.I, precum și art.II. Întrucât aceste modificări vizează legea salarizării, respectiv Legea-cadru nr.153/2017, și legea salarizării personalului plătit din fonduri publice pentru anul 2022, respectiv art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021, rezultă că ele reglementează cu privire la un corp unitar de norme juridice privind salarizarea. În aceste condiții, urmează a se verifica dacă deosebirea de conținut juridic față de forma adoptată în prima Cameră sesizată (formă care a vizat numai Legea-cadru nr.153/2017) este *majoră* sau dacă configurația juridică a legii adoptate este *semnificativ diferită*.

32. În acest context, Curtea observă că există un grad de abatere ridicat al formei adoptate de Camera Deputaților față de cea adoptată de Senat, noul text al pct.2 și 3 ale art.I referindu-se la salarizarea unor funcții neavute în vedere în forma legii adoptată de Senat, funcții ce fac parte dintr-o familie ocupațională diferită de cea avută în vedere de Camera de reflecție. Astfel, Camera de reflecție a avut în vedere familia ocupațională „Învățământ”, iar cea decizională a adăugat și funcții specifice familiei ocupaționale „Administrație”. Prin urmare, pct.2 și 3 ale art.I consacră o soluție legislativă neavută în vedere de Camera de reflecție, care se îndepărtează de forma adoptată de aceasta. O astfel de abatere poate fi calificată ca fiind majoră, ceea ce atrage în mod implicit o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție.

33. Totodată, prin introducerea art.II, care se referă la salarizarea întregului personal plătit din fonduri publice pentru anul 2022, se constată că, în mod evident, Camera decizională a adăugat un conținut normativ nou și semnificativ diferit legii adoptate, aspect care a dus și la modificarea titlului legii. Dacă în forma adoptată de Camera de reflecție legea se referea la salarizarea personalului didactic care îndeplinește funcția de diriginte, profesor/antrenor grupa de performanță din cadrul cluburilor sportive școlare sau cluburilor sportive universitare, la învățătorii, educatoarele, institutorii, profesorii pentru învățământul primar, la profesorii pentru învățământul preșcolar care urmau să beneficieze de o creștere salarială de 10%, art.II se referă la întreg spectrul personalului bugetar, la creșterea indemnizațiilor de încadrare lunară de care aceștia beneficiază. Or, o asemenea modificare nu putea fi adoptată numai de Camera decizională, neavând vreo legătură de complementaritate/conexitate cu soluția legislativă adoptată inițial de Camera de reflecție.

34. De altfel, o parte dintre majorările preconizate prin art.II criticat a fost realizată ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.115/2022 pentru completarea art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.844 din 29 august 2022, act normativ care se aplică din luna august 2022.

35. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că prin adoptarea pct.2 și 3 ale art.I și a art.II din lege a fost încălcat principiul bicameralismului prevăzut de art.61 alin.(1) coroborat cu art.75 din Constituție.

(2.2.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art.1 alin.(5) și art.76 din Constituție

36. Curtea observă că autorii obiecției critică faptul că a fost încălcată procedura parlamentară de adoptare a legilor prin faptul că între data depunerii raportului și cea a adoptării legii a existat un termen de doar o zi, ceea ce ar contraveni considerentelor de principiu cuprinse în Decizia nr.261 din 5 mai 2022. Situația învederată nu este, însă, una comparabilă cu cea constatată prin Decizia nr.261 din 5 mai 2022, în care întreaga procedură parlamentară s-a desfășurat într-o singură zi în condițiile în care legea era adoptată în procedură comună, cu încălcarea unei exigențe constituționale expres stabilite în art.76 alin.(3). Or, critica formulată nu relevă decât aspecte de procedură parlamentară, fără relevanță constituțională.

37. Cu privire la critica referitoare la încălcarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor prin modificarea textului legii printr-o erată, Curtea reține că în cuprinsul eratei, depusă la pagina 22 din dosarul Curții Constituționale (intitulată *Notă Plx 21/2022*), s-au făcut referiri la faptul că art.II din lege nu cuprinde un amendament adoptat în cadrul ședinței „comisiei” și că în cuprinsul său există o

trimitere greșită la un anumit text. Având în vedere, însă, faptul că s-a constatat neconstituționalitatea legii prin raportare la principiul bicameralismului, iar această neconstituționalitate a vizat și art.II, în ansamblul său, analiza criticii formulate nu mai prezintă relevanță, astfel că instanța constituțională nu o va mai analiza pe fond.

(2.3.) Criticile de neconstituționalitate raportate la art.138 alin.(5) din Constituție

38. Conform fișei legislative a propunerii legislative (intitulată în redactarea inițiatorului „pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”), ca urmare a hotărârii Biroului permanent al Senatului din ședința din data de 15 noiembrie 2021, au fost solicitate: (a) punctul de vedere al Guvernului și informarea Guvernului asupra implicațiilor bugetare, în conformitate cu art.111 alin.(1) din Constituție; (b) fișa financiară, în conformitate cu art.15 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.597 din 13 august 2002, și art.15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.472 din 4 iunie 2020. Prin urmare, cele arătate de autorii obiecției de neconstituționalitate – în sensul că nu ar fi fost solicitată fișa financiară – nu se susțin.

39. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art.I pct.2 și 3 și ale art.II din Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și pentru stabilirea unor măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2022.